

GUIA
MUSICAL
1966-67

9

Vam començar el curs amb les audicions de *Les Estacions* que han avivat la gloriosa història de l'Orfeó Català, en què el cor i els mestres s'han mantingut en l'altura assolida, i han comptat amb els valuosos solistes que tots hem sentit. Hem començat el curs, aquesta vegada, acompanyats dins el marc del IV Festival Internacional de Música de Barcelona, i ens en sentim complaguts, àdhuc de les amistoses polèmiques que s'han suscitat animant-nos a seguir i eixamplar el camí, ja ben llarg, de la nostra entitat. Per sort no ens manquen l'abnegació ni l'entusiasme, i voldríem que molts més encara s'associessin al goig sempre jove dels nostres cants.

Hem iniciat també la commemoració dels nostres setanta-cinc anys amb el cicle de conferències sobre els músics que han passat per la nostra casa i han influït en l'art i el gust de viure'l, que al voltant de l'Orfeó s'ha estès a la vida barcelonina. Per fortuna, també hem trobat les valuoses i generoses col·laboracions de músics, musicòlegs i crítics il·lustres, que han donat ja sis belles lliçons que els honoren, a les quals en seguiran d'altres, alternant amb mestres i directius de l'Orfeó.

Ara, amb la inexorable pertinàcia del temps, ha tornat l'aniversari del dia que perdérem per sempre el nostre fundador, i els nostres cantaires s'han aplegat solemnement i devota en la severitat de la missa de difunts, cantada amb la clàssica i inoblidable melodia gregoriana. Amb un dels cants, sens dubte, que el mestre Lluís Millet, a la seva hora, llavors com un avançat en la renovació litúrgica, feia resplendir amb una llum que no era ben bé d'antiguitat, sinó més aviat de joia perenne. Els cants de la litúrgia — adés en llatí, aviat en català en totes les manifestacions resades i cantades — diuen el consol dels mots i la melodia tan estimada per ell, amb un esperit cristià que avui exultaria i sabria ésser un capdavanter prompte, oferint les melodies pures del cant per al poble a aquest poble que ara el demana i en fretura. Quin bé que ens fa, i ens faria a tots, de rellegir els textos del mestre, tan plens de doctrina i de poesia! La missa del dia 7, a Santa Maria del Mar, haurà dut l'esperit del confortant homenatge, clamant en els primers dies de l'Advent per la vinguda d'un cant litúrgic autòcton, fidel, àdhuc en els nostres dies, al perfecte sentit cristià, musical i català del mestre.

Caldria que en arribar el cicle commemoratiu de l'obra personal i de l'home que fou el mestre Lluís Millet no oblidéssim aquest aspecte interessantíssim i ple d'actualitat, a la llum dels seus escrits aplegats en el volum *Pel nostre ideal*, fins el 1917, i en els molts altres que des d'aleshores han restat dispersos i els que encara són inèdits.

D'altra part l'Orfeó es proposa de publicar un opuscle resumint, en una crònica forçosament sumària, l'obra col·lectiva desplegada durant la vida i després de la mort del fundador, amb un esperit de continuïtat sostingut pels cantaires i conduït amb fermesa pel seu fill, el mestre Lluís M. Millet. Quants exemples i ensenyances no en podrem treure en aquesta hora en què tot sembla demanar nous esforços i innovacions! Quan al capdavant no ens cal més que amarrar-nos d'una lligó d'eficàcia i d'humilitat que trobem en el mestre Lluís Millet i en els homes del seu temps que hi col·laboraren amb tanta de grandesa, i que serien avui, joves com aleshores, el guiatge avançat i segur de tants com hi confien i desitgen seguir-lo.

OSVALD CARDONA

V Congrés Internacional de Música Sagrada

(Xicago, 21-28 agost)

Aprofundir els fonaments

teològics, psicològics, històrics

i pastorals

*de la Música Sagrada **

a principal promotor, pel Pontifici Institut de Música Sagrada. En ells, havia estat llançada i havia madurat la idea de la creació d'un organisme internacional que presidís les organitzacions de tots els sectors de la música sagrada i dels mateixos congressos internacionals. S'arribà així a la creació de la *Consociatio Internationalis Musicae Sacrae* canònicament instituïda pel Papa Pau VI, amb signatura autògrafa del 22 de novembre del 1963, i a la qual la Santa Seu, a més a més d'altres tasques, confiava també oficialment l'organització dels Congressos Internacionals de Música Sagrada. Aquest ha estat, per tant, el primer Congrés celebrat sota els auspicis de la *Consociatio*; Congrés destinat a tenir una importància particular per haver estat el primer, després del Concili Ecumènic, que havia iniciat, a causa d'interpretacions lliures de les normes conciliaris sobre la sagrada Litúrgia, certes crisis, en el sector de la música sagrada, com no se n'havien presentades d'ençà del Concili de Trento. D'aquí que la importància del Congrés fos tan gran, i d'aquesta importància se n'hafet eco la mateixa Santa Seu amb un document que signa l'Em. Cardenal Secretari d'Estat, en el qual són posats en relleu alguns punts que demanaven aclariments oportuns.

El document adreçat als Arquebisbes de Xicago i de Milwaukee, entre altres coses, diu:

«Molt oportunament, el cinquè Congrés ha escollit com a tema general l'estudi dels grans problemes de la música sagrada originats per les decisions del Concili. Particularment, diverses sessions d'estudi, dirigides per experts de diversos països, que caldrà escollir entre els especialistes, inclosos fins aquells que no són catòlics, hauran d'ésser dedicades a aprofundir els fonaments teològics, psicològics, històrics i pastorals dels diversos problemes, perquè només per mitjà d'una investigació profunda sobre aquells fonaments, es podrà aconseguir una aplicació justa de les altes directives dictades pel Concili i una acurada investigació sobre solucions per a

Del dia 21 al 28 d'agost s'ha celebrat a Xicago i Milwaukee el cinquè Congrés Internacional de Música Sagrada, el primer després del Concili Ecumènic Vaticà II. Els quatre precedents, reunits a Roma, Viena, París i Colònia, havien estat convocats, com

* *L'Osservatore Romano*, 8 octubre 1966.

l'avenir de la gran causa que ha estat promoguda.

Entre les qüestions que ressalten de les decisions conciliars en el camp de la música sagrada, té una importància particular l'estudi de les relacions fonamentals entre religió i art musical. És natural, doncs, que el Congrés colloqui aquest tema al començ de les seves seccions.

Hi ha encara altres problemes que exigeixen una llarga i sollicita solució pràctica. El principal d'aquests problemes és sens dubte l'admissió de la llengua vernacle en la litúrgia, com ho ha sancionat el Concili Ecumènic Vaticà II per tal d'afavorir una més gran participació activa dels fidels en la litúrgia. Quant a aquest argument, com en molts altres, el Congrés ha de ser fidel a la Constitució sobre la Sagrada Litúrgia, la qual enuncia els principis fonamentals generals i fa algunes concessions definint-ne clarament els motius inspiradors i els límits que cal respectar en cada cas.

El Sant Pare està content de constatar que en les sessions públiques i en les execucions pràctiques, el Congrés il·lustra els principis fonamentals de la Constitució Conciliar sobre la Litúrgia mitjançant l'afegiment de tots els elements litúrgics musicals nous a les magnífiques obres mestres que l'Església ha creat i conservat fidelment a través de la seva llarga història. El Concili crida l'atenció sobre «el patrimoni de la música sagrada» i mana que es conservi i s'augmenti amb gran cura. Conservació i augment que evidentment no pretenen una separació d'aquella acció litúrgica per la qual fou creada la música sagrada, sinó un acoblament a la mateixa Constitució: «la glòria de Déu i la santificació dels fidels».

El Congrés, a la realització del qual ha prestat valuosa cooperació la «Church Music Association of America», s'ha desenrotllat en dues etapes: la primera, a Xicago els dies 21-25 d'agost, dedicada a l'estudi dels fonaments teològics, litúrgics, artístics, psicològics, històrics i pastorals d'alguns d'entre els principals problemes originats entorn de la música sagrada, especialment de la promulgació de les Constitucions conciliars. Especialistes de diverses nacions havien estat invitats a preparar relacions d'estudi sobre molts aspectes de diversos problemes, alhora que un centenar de perits havien estat convocats per discutir sobre les mateixes relacions. Així s'ha arribat a formular un extens

complex d'estudis i relacions que no trigaran gaire a ser publicats formant un text fonamental sobre diversos arguments.

Ha desvetllat un interès particular la relació i la discussió sobre el significat de l'expressió *actuosa participatio* a les accions litúrgiques, especialment en relació a la participació en el cant. L'argument fou presentat pel Rev. P. Colman E. O'Neill, O. P., Professor de la Universitat de Friburg: «The Meaning of *Participatio actuosa*»; i Mons. Miquel Darius Miranda Gómez, Arquebisbe de la ciutat de Mèxic: «Hearing and Experiencing Music as a Form of *Actuosa Participatio*». Les comunicacions entre religió i art foren examinades per Mons. Graber, bisbe de Ratisbona; mentre que el Professor Albert Jenny desenrotllà el tema: *Litúrgia i art*; el Professor Carles Fellerer, de la Universitat de Colònia, parlà sobre relacions entre *Litúrgia i Música*, i el Professor Eric Werner, de la Universitat de Nova York, tractà del *Cant popular litúrgic i cant artístic*; Mons. Higiní Anglès, President de l'Institut de Música Sagrada, dissertà sobre *Les diverses formes del cant popular de l'antiga litúrgia romana*; l'holandès Professor Josep Lennards, sobre *Cant dels fidels, les seves possibilitats i els seus límits*. Molts altres arguments anunciats figuraran en la pròxima edició Actes del Congrés. A més a més, cada dia, en les *special dinner sessions* eren presentats i discutits arguments referents als problemes artístics i d'organització de la música sagrada, com per exemple: «La música en la formació del sacerdot», «l'organització dels *Pueri cantores*», «el paper de l'orgue clàssic en les funcions sagrades», «el programa musical per a la parròquia en la renovació litúrgica», «les escoles de música i la renovació litúrgica», «les comissions diocesanes de música», etc.

Algunes propostes — és important la de l'Associació anglesa per a la Música Sagrada, amb un toc d'atenció a no pocs punts fonamentals per a la preservació del patrimoni artístic musical en la litúrgia — completaren la part dedicada als estudis. Durant la primera etapa, tingué lloc també una Assemblea general de la *Consociatio Internationalis Musicae Sacrae* en la qual es discutí sobre l'organització de la mateixa Associació, deixant la conclusió per a la pròxima primavera, en què hi haurà a Roma una sessió especial per a l'elecció dels nous càrrecs que, precisament per aquell temps, hauran fet madurar els tres anys previstos per l'estatut.

No sóc partidari de les discussions bizantines i com que temo que aquesta amical disputa epistolar amb el mestre Millet està a punt de caure en aquell vici dialèctic, penso no continuar-la; després d'aquesta meua resposta deixo el punt final.

Admeto les meves limitacions estilístiques. Intento aclarir. Quan dic: «Cal, a més, que sigui un cor actual; que amb les grans creacions clàssiques de signe coral (Palestrina, Victoria, Haendel, Bach, Mozart, Haydn, Beethoven, Verdi, Fauré) i de les dels nostres autors, canti el més representatiu de la música coral del nostre temps. No ignoro que l'Orfeo té en el catàleg l'*Stabat Mater*, de Poulenc, i alguna partitura de Hindemith, però crec que el que és autènticament significatiu de la música actual (la que porta les noves premisses), manca en el seu repertori», vull que s'entengui que aquells autors i els nostres compositors formen part del repertori de l'Orfeo i que, a més, ho sé.

Continua el mestre Millet: «El meu amic ve a dir després, que Poulenc i Hindemith (autors del nostre repertori) no compten, per tal com no són autènticament significatius de la música actual (la que porta les noves premisses). Després escriu que l'absència d'altres noms (Strawinsky, Britten, Honegger, Falla, Orff, Bartók, Dallapiccola) i unes obres determinades que cita, «constitueix una considerable llacuna que impedeix qualificar d'actual la tasca de l'Orfeo, amb el perill de convertir en anacrònica la seva funció. Però jo no vinc a dir. Dic exactament que «no ignoro que l'Orfeo té en el catàleg l'*Stabat Mater* de Poulenc i alguna partitura de Hindemith. Sé i dic que són en el repertori (el seu parèntesi pot fer-ho dubtar) i ara afegeixo que encara que hi siguin no han creat una consciència de modernitat.

Passo ara a contestar les consideracions que el mestre fa a continuació: A la 1.ª Diu l'amic Millet, entre altres coses: «...A ningú no se li acudirà, per exemple, donar el qualificatiu d'anacrònic al pianista Kempf per tal com el seu repertori no ultrapassa els límits de Brahms. Com tampoc no podem donar dit qualificatiu al COR BACH de Munich, per tal com està especialitzat en les obres del gran cantor de Leipzig i en algunes altres obres clàssiques, i no té al seu repertori el WAR REQUIEM de Britten, l'ATLANTIDA de Falla, etcètera...» Doncs, bé, a mi se m'acut qualificar-lo d'essencialment anacrònic i precisament per la causa que ell considera que no ho és. No parlo de la seva tècnica i classe com a pianista; que consti.

Bach, Mozart, Liszt, Chopin, Joachim, etc., no foren anacrònics. Interpretaren la música del seu temps, la que els fou contemporània. Tampoc no ho fou entre nosaltres Ricard Viñes. El *Cor Bach de Munich* no és ni deixa de ser anacrònic: és limitat per definició. L'Orfeo, no s'ha imposat restriccions de cap mena i no té en el repertori les obres de Falla, Britten, Strawinsky, etc., repetidament citades.

A la 2.ª No tinc res a dir contra el folklore i no nego que entre les obretes en qüestió (de Canteloube, Gail Kubik, Lambert, Pujol, Sancho Marraco, Talabull, Toldrà, etc.) hi ha, com diu, bellíssimes troballes. Jo m'he limitat a lamentar l'absència d'obres i d'autors que em penso que són més significatius.

A la 3.ª Estem d'acord. El mestre Millet em cita els compositors que admetem que són en el repertori: Beethoven, Bach, Mozart, Haydn, Poulenc, Verdi, Fauré, i hi afegeix (la meua llista era enunciativa, no exhaustiva) Mendelssohn, Wagner i Casals. Anuncia l'estrena de *Verge Maria* de Blancafort, que esperem amb il·lusió. Després diu que s'han estrenat obres de W. M. de Gibert, Llongueres, Manén, Bach, Victoria, Palestrina, Mompou, Rodrigo, Llicino Recife, etc. En els aclariments que em demana — i temo fer-me pesat — he dit només que l'Orfeo no té en el programa els autors tantes vegades citats. Estimo més important la seva incorporació que la de nous motets del segle XVIII.

A la 4.ª El que l'amic Millet diu que «val més donar aquelles obres importants del nostre temps que a part del seu valor no hagin estat executades encara entre nosaltres» no és una raó: és una excusa. No crec que valgui més, i si féssim una enquesta sobre «què és millor, que els autors dels qui són circumstancial advocat siguin o no en el repertori de l'Orfeo», crec que ens decantaríem per dir que hi han de ser. A més, l'Orfeo ha programat obres repetidament

executades des de la Missa de Beethoven al Requiem de Verdi... No esta gens bé que quedi endarrerit quan es tracta d'incorporar les grans obres del repertori del nostre temps. Realment, amic Millet — i li prego que em tingui per amic! —, tota aquesta pesada i dilatada resposta es concreta en les meves últimes paraules. Hom voldria el millor pel que estima, i jo estimo la seva obra.

MANUEL VALLS

A rel del text titulat «Dues respostes» de Lluís M. Millet, em veig obligat a fer algunes precisions, com a terminant punt final per part meva. Abans de fer-ho, però, haig de dir que m'ha calgut violentar-me de debò per a no caure en la temptació del silenci i per a escriure aquestes ratlles, ja que ni el to de les paraules del director de l'Orfeó Català no m'invitaven gaire al diàleg — per això dubtava de si no seria millor i més delicat oblidar-les — ni m'agrada gens haver de parlar tan directament de qüestions personals.

Així, doncs, intentaré ésser tan concís, tan concret i — bo i parlant de mi mateix — tan objectiu com pugui.

1. En comentar públicament el moment actual del cant coral a Catalunya — com a conseqüència de l'admirada obra de Clavé i de Lluís Millet, de llur esperit eminentment renovador, i dels actuals corrents estètics i socials que donen fisonomia pròpia als nostres temps — vaig intentar de cenyir-me al màxim dins dels límits dels principis bàsics i fonamentals, que sempre crec més importants que els detalls concrets i d'ordre pràctic nascuts, precisament, de l'aplicació particular que cada u, segons els seus criteris, els doni.

2. Creia que aquest era el millor camí a seguir i, a més a més i en certs aspectes personals, el més respectuós. I com que segueixo mantenint el mateix criteri, no considero necessari haver de repetir res d'allò que ja vaig dir en la conferència que em va sol·licitar la junta de l'Orfeó Català per a inaugurar (21 d'octubre) el seu cicle commemoratiu del 75^è aniversari, ni res d'allò que ja vaig escriure prou clarament per tothom qui ho volgués entendre («A manera de resposta») en la Guia Musical núm. 6. Només voldria afegir, ara, que si l'Orfeó Català em va demostrar aquesta confiança jo era ben lliure d'exposar — sense intenció d'ofendre mai ningú, sense atacar cap persona o cap institució — les meves reflexions i idees sobre el tema escollit de mutu acord.

3. De totes maneres, i quant a alguns detalls concrets de l'escrit de Lluís M. Millet, únicament voldria dir que, en consciència, no em sento gens *contrincant* de ningú i que em dol molt que ell es refereixi a mi amb aquesta paraula; i, també, que no vaig parlar mai ni de *rompre* ni de *trencar* res. En tot cas, sempre parlo de sumar, d'enriquir, d'incorporar, de modificar, d'evolucionar.

4. Tornant al pla del qual no em voldria haver hagut de moure, em sembla que de les persones que porten a terme una actuació pública (és el cas de Lluís M. Millet, el meu i el de tants i tants d'altres) no n'interessen les paraules amb les quals ells mateixos puguin justificar-la o explicar-la, sinó, primordialment, els fets: és així com el seu pensament surt a la llum. Per tant, si en el terreny de la música coral se'ns vol o se'ns ha de judicar, que sigui més per allò que fem o deixem de fer que no pas per allò que diem o escrivim.

5. I per acabar — autèntic punt final, ja que no crec en els diàlegs que es converteixen en interminables superposicions de monòlegs — només em quedaria respondre les dues inesperades preguntes de Lluís M. Millet que demostren, si més no, que el director de l'Orfeó Català desconeix o negligeix una part — em sembla que no tan insignificant com això — de l'actual vida coral catalana. Però en no poder-les contestar a causa precisament del seu planteig, em limitaré a presentar una simple relació d'unes dades concretes i objectives sobre l'activitat de la Coral Sant Jordi (*chor jove, quasi verge*, segons paraules textuales de Lluís M. Millet): Fundació en 1947; 644 audicions: Barcelona i 66 localitats catalanes, Madrid, Alemanya, Bèlgica, França, Itàlia i Suïssa; prop de 500 obres cantades, des de polifonies medievals i harmonitzacions de melodies tradicionals a grans oratoris i cantates de Schutz, Vivaldi, Bach, Haendel, Pergolesi, Haydn, Mozart, Brahms, Ravel, Falla, Stravinsky, Langlais, Rodrigo, Ohana...; estrena de partitures de molts compositors catalans (Xavier Benguerel, Narcís Bonet, Ernest Cervera, Rafael Ferrer, Enric Gispert, Joaquim Homs, Ricard Lamote, Josep M. Martí, Xavier Montsalvatge,

Manuel Oltra, Jaume Padrós, Antoni Ros-Marbà, Eduard Toldrà, Manuel Valls...) i difusió de moltes d'obliuades («Llibre Vermell» de Montserrat, Joan Brudieu, Joan Cererols, Josep A. Martí, Narcís Casanovas...); freqüent col·laboració (riquíssima font d'insubstituïbles ensenyances) amb molts eminents directors: Philippe Caillard, Pau Casals, Sergiu Celibidache, Sergiu Comissiona, César Geoffray, Igor Markevitch, Eduard Toldrà, Hermann Scherchen, Gottfried Wolters..., i amb moltes entitats germanes: Capella Clàssica Polifònica, Cor Madrigal, Coral Canigó, Coral Cantiga, Orfeó Lleidatà, Orfeó Manresà, Polifònica de Vilafranca... i Coro Easo, Ensemble Vocal Ph. Caillard, Ensemble Vocal Stephan Caillat, Karlsruhe Kammerchor, Nordsingkreis d'Hamburg, Psalette de Genève, Psalette de Lyon...; fundació, a Ginebra i junt amb un nucli inicial d'agrupacions alemanyes, franceses, iugoslaves, austríaques, belgues i suïsses, de la «Federació Europea de Joves Corals», promotora dels Festivals «Europa Cantat»; participació a una trentena de Festivals Internacionals (Albi, Brusselles, Charleroi, Mallorca, Nevers, Passau, Prada, Saint-Céré, Vaison-la-Romaine...) i d'Aplecs i Festivals nacionals (a Catalunya, sobretot, els «Aplecs Corals Santa Cecília», i a França — en qualitat d'invitat especial — en moltes manifestacions organitzades pel Moviment «A Coeur Joie»); gravació de més de 25 discos diferents: cançons tradicionals i populars actuals, madrigals i motets, «Missa IV Toni» de Victòria, corals de Bach, «Missa» de Stravinsky...; creació d'un cor infantil (L'Esquitx) que ha ajudat a la formació de grups semblants; continuades experiències musicals d'acord amb els nous corrents litúrgics conciliars; participació tant en actes de significat purament musical com en manifestacions diverses realitzades amb veritable esperit de servei de cara al país i a la seva joventut...

I res més.

ORIOL MARTORELL

N de la R. — Després de les notes anteriors sobre un tema que ha estat àmpliament comentat i debatut a les pàgines de GUIA MUSICAL, la Redacció creu que pot donar per acabat aquest diàleg. Agraïx a llurs autors la franquesa en l'expressió. Per no allargar més un tema al qual els seus interlocutors difícilment trobarien una elegant conclusió que no fos precisament un punt final, creiem oportú de no donar continuïtat a unes discrepàncies que lluny d'aclarir poden enterbolir el motiu inicial. Recordem igualment — cosa d'altra banda natural — que llurs opinions, així com la de tots els col·laboradors que signen els seus treballs en aquestes pàgines, són purament personals. En cap moment, doncs, no representen el sentir d'altres persones o collectius, encara que coincidissin els punts de vista. D'altra banda aquests aclariments i respostes arien motiu de comentaris de nous interlocutors que potser no foren massa oportuns. La Redacció de GUIA MUSICAL demana, doncs, el punt final.

Orquesta Municipal de Barcelona

CONCIERTO POPULAR

PROGRAMA

Don Juan (Obertura)	MOZART
Sinfonía Praga	MOZART
Danzas españolas	GRANADOS
El Príncipe Igor (Obertura)	BORODINE

Dirección:

Maestro RAFAEL FERRER

Domingo, 11 de diciembre de 1966, a las 11 mañana

Palau de la Música Catalana

ORFEÓ CATALÀ

Cicle de conferències amb motiu del 75^è aniversari

Els divendres de l'Orfeó Català

A les 8 del vespre

LA MÚSICA A BARCELONA I LA VIDA DE L'ORFEÓ CATALÀ

Pròximes conferències:

9 desembre:

Enric Morera. Per la biografia d'un gran impulsiu

per Miquel Saperas

16 desembre:

Joan Lamote de Grignon. La divulgació de la música simfònica

per Sebastià Benet

- El dimecres dia 7 de desembre, a les 8 del vespre i a l'Església de Santa Maria del Mar de Barcelona, fou celebrada una missa en sufragi de l'ànima del mestre Lluís Millet. En aquesta data s'escau el vint-i-cinquè aniversari de la seva mort (7 desembre 1941). L'Orfeo Català, en memòria del seu fundador i apòstol del cant coral al nostre país, cantà en aquesta celebració litúrgica la missa de difunts gregoriana, per a la qual el mestre Millet havia sentit tant d'afecte i predilecció.
- També serà celebrada una missa d'aniversari en memòria del qui fou director de l'Orfeo Català i gran col·laborador del mestre Millet, Francesc Pujol. Aquesta missa tindrà lloc, com en anys anteriors, a l'església del Foment de Pietat Catalana (carrer Duran i Bas), el diumenge dia 18 de desembre, a les 11 del matí.
- Com cada any, l'Orfeo Català prepara els concerts de Sant Esteve i de Cap d'Any. Aquestes audicions de cants nadalencs s'han fet ja una cosa viva i tradicional al nostre país. Hom els ha qualificat de «pessebre de cants de la ciutat».
- El dia 29 de novembre l'Orfeo Català inaugurava un nou cicle de concerts commemoratius del setanta-cinquè aniversari. Presentà a Barcelona el pianista hongarès Tamas Vasary en un extraordinari recital. Foren interpretades obres de Beethoven, Béla Bartok, Liszt i Chopin. Hom constata gratíssimament la vàlua d'aquest jove pianista que s'ha imposat arreu del món per les seves innumbrables audicions a tots els continents i pels seus meravellosos discos. Arran d'aquest concert hom ha pogut escriure: «Tècnica fabulosa, agilitat mental i de mecanisme són les seves característiques, a les quals cal afegir una força que li permet tot el virtuosisme que requereix la música de Liszt i de Chopin, en les quals s'ha especialitzat».
- Seguint el cicle de conferències d'enguany, que tenen lloc els divendres i que porten per títol *La música a Barcelona i la vida de l'Orfeo Català*, han parlat darrerament Xavier Montsalvatge (Enric Granados: L'escola pianística catalana) i Osvald Cardona (Francesc Alió: Entre la cançó popular i la lírica). D'aquestes dues conferències donem un resum en aquestes mateixes pàgines. Durant el mes de desembre parlaran Miquel Saperas (dia 9) sobre «Enric Morera: Per la biografia d'un gran impulsu», i Sebastià Benet (dia 16) sobre «Joan Lamote de Grignon: La divulgació de la música simfònica».

ORFEÓ CATALÀ

Director: MESTRE LLUIS M. MILLET

Subdirector: Mestre Joan Tomàs

Audicions 1035 i 1036

Any del 75e aniversari de la fundació

TRADICIONALS CONCERTS DE SANT ESTEVE I CAP D'ANY

Cançons nadalenques

Direcció:

MESTRE LLUÍS M. MILLET

Sant Esteve. Dilluns, 26 desembre. 6.15 tarda

Cap d'Any. Diumenge, 1 gener 1967. 6.15 tarda

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

- Importants descomptes per als socis de l'Orfeó Català.
- Despatx de localitats a l'Administració del Palau, de 5 a 8 de la tarda. Per als socis, a partir del dia 13. Per al públic, des del dia 18.

noticias y comentarios

BANDA MUNICIPAL. — El maestro J. Pich Santasusana, en unas declaraciones periodísticas, ha anunciado dos conciertos de homenaje a cargo de la Banda Municipal. El primero de ellos dedicado a Manuel de Falla (celebrado ya el pasado día 4 en el Palau), con motivo del vigésimo aniversario del compositor. En este concierto colaboró la pianista Sofía Puche de Mendlewicz, interpretando las «Noches en los jardines de España». El programa se completaba con «El amor brujo» y «El sombrero de tres picos». El segundo concierto tendrá lugar el 22 de enero en homenaje al Orfeo Català en su setenta y cinco aniversario. Con tal motivo, el maestro Pich ofrecerá la dirección de la Banda al maestro Millet, para que interprete la obra del fundador del Orfeo (Lluís Millet) «Suite catalanesca». En correspondencia el Orfeo actuará conjuntamente con la Banda en la interpretación de la obra de Beethoven: «Déu Lloat per la natura».

REAL CÍRCULO ARTÍSTICO. — Ha dado un recital de piano en el Real Círculo Artístico la pianista María Luisa Cantos, llegada recientemente de América donde cosechó repetidos éxitos. Sus actuaciones en Venezuela y Estados Unidos — con recitales en Nueva York y Chicago — fueron ampliamente comentados por la prensa. María Luisa Cantos interpretó obras de Mozart, Brahms, Ravel, Albéniz y Granados.

PHILIP NEWMAN. — Ha fallecido recientemente en Pollensa, donde residía desde hace varios, el violinista Philip Newman. Aunque de nacionalidad británica, Philip Newman era uno de los más calificados re-

presentantes de la escuela belga del violín, que fue ilustrada por Beriot, Vieuxtemps, Thomson y Eugene Ysaye. Numerosas giras en el mundo entero le consagraron como un maestro del arco. Figuró durante mucho tiempo en los Jurados de los Concursos Internacionales: Marguerite Long-Jacques Thibaud, de París; Tschaikowsky, de Moscú, y Reina Elisabeth de Bruselas y de Ginebra. Comenzó sus estudios en su ciudad natal de Manchester, bajo la dirección de Adolphe Brodsky, a quien Tchaikowsky dedicó su «concierto», los prosiguió en el Real Conservatorio de Bruselas donde obtuvo en un año su Primer Premio con la mayor distinción. Después de haber recorrido el mundo como concertista, representó a la Gran Bretaña como miembro del Jurado en los Concursos Internacionales de París, Bruselas, Ginebra y posteriormente Moscú. Philip Newman tocaba con un violín Guarnerius del Gesu, 1741, instrumento con el que hizo su carrera Henry Vieuxtemps. El 14 de noviembre de 1959 dio un concierto en el Palau, con el pianista y organista J. M. Roma.

ANTOLOGÍA HISTÓRICA DE LA MÚSICA CATALANA. — Recientemente EDIGSA, editora de la X AHMC, acaba de lanzar al mercado un nuevo disco, primero de la serie «La cançó». Conxita Badia y Pere Vallribera son sus extraordinarios intérpretes. Esta grabación nos ofrece una muestra indiscutible de una gran época en la música catalana: «La Renaixença», con cuyo nombre los editores han tenido el gran acierto de titular el presente disco. Las canciones de Alió y Morera cobran un gran encanto y autenticidad en la expresión de Conxita Badia.

ENRIC GRANADOS. L'escola pianística catalana. Prosseguint el Cicle de conferències dedicades a «La Música a Barcelona i la vida de l'Orfeó Català», el divendres, 25 de novembre, Xavier Montsalvatge parlava d'Enric Granados. Començava dient que en aquests moments de tumultuosa evolució dels estils musicals es fa difícil de valorar l'obra i l'estètica del gran compositor, i a més perquè ara l'hem de judicar des d'una perspectiva incòmoda. Granados és massa pròxim a nosaltres per analitzar-lo amb objectivitat i alhora la vertiginosa transformació de l'art contemporani ens l'ha allunyat fins l'horitzó on es perfilen les figures que no podem evitar de contemplar amb més curiositat que no pas espontània passió. Granados és un músic molt conegut, encara que una part considerable de la seva producció no s'hagi divulgat encara. Contràriament al que sembla, el factor folklòric, espanyolista o nacionalista, és eminentment ocasional, mentre que en tota la seva música s'hi respira un esperit molt més nostre. Amb tot, no se'ns ha d'escapar de considerar que en el temperament d'Enric Granados van influir-hi molt els imperatius de la sang. La seva ascendència no era catalana. Els factors subjectius, però, s'imposen menys en la seva personalitat que aquells adquirits a través de la seva formació intel·lectual i artística.

Adolescent, encara, Granados i la seva família s'instal·len a Barcelona quedant el jove compositor incorporat a la vida musical de la capital catalana. L'any 1887, quan Granados comptava vint anys, ja havia compost una col·lecció de valsos, masurques i peces de saló, que, acceptant un suggeriment del pianista Malats va aplegar amb el títol de «Valsos poètics». En aquesta música s'hi nota ja l'estil del moviment modernista que tanta personalitat va infondre a la cultura catalana de fi de segle. Granados, com gairebé tots els músics i intèrprets del seu temps, va ser inicialment un músic de cafès. Granados va trobar els seus ídols en Schumann i Chopin. Des de començament de segle fins la seva mort (1916) el compositor va donar a conèixer una producció considerable amb preferència dedicada al piano i a la veu femenina. Però l'art de Granados descansa sobre els quatre reculls de «Dances Espanyoles», la col·lecció de «Tonadillas y canciones amatorias» i en les «Goyescas» que van donar lloc a la formació de l'òpera del mateix nom estrenada a Nova York pocs dies abans de la

seva mort. L'obra de Granados revela una elegància íntima, recòndita, un temperament introvertit i en el fons profundament malenconiós, directament influït pel romanticisme alemany.

FRANCESC ALIÓ. Entre la cançó popular i la lírica. — El divendres, 2 de desembre, el secretari II de l'Orfeó Català, Sr. Osvald Cardona, va dissertar sobre aquest músic i la seva obra brevíssima. Començà evocant l'ambient barceloní al temps de la fundació de l'Orfeó Català, i la relació dels músics amb els poetes i folkloristes que revaloraven la cançó popular en l'aspecte literari. Especialment Milà i Fontanals i Marià Aguiló, i el possible contacte o coincidència de l'Alió amb aquest darrer, que el porta a la bona anotació i harmonització per a piano, de les cançons populars, talment que les converteix en un mitjà de divulgació en el medi culte de la ciutat i un instrument de treball per als altres músics i estudiosos.

Remarca les ensenyances de Pedrell sobre els seus deixebles perquè creïn una música autòctona original, però sortida de la popular, que el conferenciant compara amb els resultats ja obtinguts aleshores pels poetes, en especial Jacint Verdaguer. Alió ja l'havia servida amb el seu primer i únic quadern de cançons originals, sobre textos dels millors poetes del seu temps, dels quals destaquen el mateix Verdaguer cap a la poesia popular recreada i Francesc Matheu, que inicià el *lied* culte, als quals l'Alió s'ajusta portant-hi els corrents del romanticisme musical europeu. I assenyala altres compositors poetes i intèrprets que han donat esplendor a la cançó catalana seguint aquelles ensenyances.

També es refereix documentadament a les activitats del mestre Alió com a crític musical i a les característiques literàries de les seves cròniques, amb anècdotes i exemples d'acuitat i de sinceritat. I a l'amistat amb el mestre Lluís Millet i la col·laboració amb l'Orfeó Català i amb altres, tot, amb un afany d'exigència, que el fa retreure d'un medi on era ben estimat. Acabà comentant l'obra de l'Alió a través dels actuals historiadors de la música catalana, que li serveixen un lloc d'honor com a precursor i exemple, amb una obra tan genuïna, per l'eficàcia, el mètode i la coherència, que informa el grup de músics del seu grup, tots els quals el van sobreviure. Car va morir el mateix any de la inauguració del Palau.

*Per a les festes de Nadal
obsequieu les vostres amistats amb els
discs de l'Orfeó Català*

CANÇONS NADALENQUES

El desembre congelat -- Cançó de Nadal -- La túnica -- Romance de Navidad -- Bruc i galzeran -- El rústec villancet -- Enmig del bou i el gris pollí -- Jesús està escoltant -- Entre flors -- O Magnum Mysterium -- Allèluia.

Laetabundus -- Avui la neu i gebre -- Nit serena de Nadal -- A Betlem canten les glòries -- Les dotze van tocant -- Tunc que tan itunc -- Fum, fum, fum -- Sant Josep -- Campanetes de Nadal -- Jesuset -- El Noi de la Mare.

Podeu sol·licitar-los a l'Administració de l'Orfeó Català.

Peletería

Solsona Romañá, S. A.

PLAZA CATALUÑA, 9, PRAL

TELS. 221 24 37 y 231 55 40

B A R C E L O N A

concursos y festivales

■ **BILTHOVEN.** — El concurso 1967 para compositores es internacional y pueden presentarse obras para la televisión, música de cámara, música para gran orquesta o música electrónica. Las obras se admitirán hasta el 31 de enero de 1967 en la Fondation Gaudéamus, Postbox, Bilthoven (Holanda).

■ **PARIS.** — El próximo concurso internacional Marguerite Long-Jacques Thibaud tendrá lugar del 5 al 19 de junio de 1967, y en él podrán tomar parte los jóvenes pianistas y violinistas de todos los países. Para más detalles hay que dirigirse a la Secretaría general del concurso M. Long - J. Thibaud, edificio Gaveau, 11, avenue Delcassé, París (8).

■ **BARCELONA.** — **Concurso de canto «Francisco Viñas».** El fallo del Concurso ha quedado como sigue: Primeros premios masculino y femenino, desierto. Segundo premio masculino (30.000 ptas. y medalla conmemorativa de plata) al barítono italiano Franco Bordini. Segundo premio femenino, desierto. Tercer premio masculino (20.000 ptas. y medalla conmemorativa de bronce) dividido entre el bajo griego Georg Pappas y Francisco Chico. Tercer premio femenino (20.000 ptas. y medalla conmemorativa de bronce) atribuido (ex aequo) a las sopranos Dolores Martí y Carmen Decamp. El Premio extraordinario (10.000 ptas.) ofrecido por don Luis Portabella para el mejor intérprete de Schubert fue otorgado por unanimidad al bajo Baruch Grabowski.

El premio de 5.000 ptas. para soprano ligera «in memoriam» de la gran cantante Núria Ribas, donado por los esposos J. Colomer Pujol, se concedió a título de estímulo a la soprano María Dolores Aldea. No se otorgaron tampoco el premio extraordinario de la «Fundación Francisco Viñas» para el mejor intérprete de Wagner, ni del

Instituto de Cultura Hispánica para el mejor intérprete de música española.

■ **BRUSELAS.** — El Concurso Internacional de Piano Reina Isabel de Bélgica 1958 se celebrará en Bruselas en el mes de mayo del mismo año. Tienen acceso los músicos de todas las nacionalidades. Informes sobre las condiciones del Concurso: Comité de dirección del Concurso Musical Reina Isabel de Bélgica, 11, rue Baron-Horta, Bruselas - 1, Bélgica.

■ **ROYAN.** — Con ocasión del Cuarto Festival Internacional de Arte contemporáneo, la ciudad francesa de Royan organiza por primera vez conjuntamente con la O.R.T.F. (Orquesta de la Radio y Televisión Francesa) un Concurso internacional de piano dedicado a la música contemporánea. Se trata del Concurso Olivier Messiaen que se celebrará en Royan del 29 de marzo al 1.º de abril de 1967. En este concurso podrán participar concursantes de todas las naciones que en la fecha del 29 de marzo de 1967 no hayan cumplido todavía los treinta años. Se admitirán inscripciones hasta 1.º de febrero de 1967 en la Secretaría del Concurso: Bureau de concerts Maurice Werner, 11, avenue Delcassé, París - 8.

■ **CÁDIZ.** — La Comisión organizadora de actos en memoria de Manuel de Falla, con motivo del nonagésimo aniversario de la muerte del genial compositor, ha acordado convocar un concurso de interpretación para jóvenes menores de veinticinco años. Para la adjudicación del «Premio Manuel de Falla» se celebrará una prueba en Madrid y otra en Cádiz. El ganador recibirá un premio de 1.000 dólares y un contrato por diez actuaciones. El importe total de dicho premio representa unas 200.000 pesetas.

Para las interpretaciones de piano será pieza obligada «Noches en los jardines de España» y para canto «La vida breve». — Cifra.

CONCERT DE NADAL

CORAL SANT JORDI ■ GRUP LLEVANT ■ L'ESQUITX

MARIA DEL CARMEN BUSTAMANTE i FRANCESC CHICO

COBLA BARCELONA i ORQUESTRA DE CAMBRA

MARIA TERESA GIMÉNEZ i ORIOL MARTORELL

PROGRAMA

1. CORALS I MOTETS de Haendel, Bach i Victoria

Coral Sant Jordi. Direcció: Oriol Martorell

MAGNIFICAT de Josep A. Martí (s. XVIII)

per a solistes, cor i orquestra

1.ª audició a Barcelona

Maria del Carmen Bustamante (soprano), Francesc Chico (baríton),
Coral Sant Jordi i Orquestra de Cambra. Direcció: Oriol Martorell

2. NADALES D'ALSÀCIA I DE CATALUNYA

L'Esquitx. Direcció: M. Teresa Giménez

NEGRO SPIRITUALS I NADALES CATALANES

Grup Llevant. Direcció: M. Teresa Giménez

NADALES INFANTILS CATALANES

L'Esquitx. Direcció: Oriol Martorell

TRES NADALES PER A COR I COBLA, d'A. Ros-Marbà

EL NOI DE LA MARE, d'E. Toldrà

FUM, FUM, FUM!, de M. Oltra

L'Esquitx, Grup Llevant, Coral Sant Jordi, públic, Cobla Barcelona
i Orquestra de Cambra. Direcció: Oriol Martorell

DIUMENGE DIA 18 DE DESEMBRE, TARDA, A LES 6.30 H.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

los conciertos

CULTURA MUSICAL. — La Asociación de Cultura Musical — cuyo último concierto fue a cargo del joven pianista español Rafael Orozco — presentará el día 12 de diciembre, en el Palau, a la famosa Orquesta de Cámara de Berlín, dirigida por Hans Von Benda, tan conocido del público barcelonés. En el programa figuran obras de J. S. Bach, J. Haydn, Franz Benda (1769-1786), Mozart y Schubert. Para el mes de enero (día 25) tendrá lugar el concierto correspondiente a aquel mes presentando al dúo de piano y violoncelo Georg Demus-Antonio Janigro.

CORAL SANT JORDI. — El domingo, día 18, la Coral Sant Jordi organiza su «Concert de Nadal». Además de la Coral intervendrán el coro infantil L'Esquix, el nuevo «Grup Llevant», solistas, una orquesta de cámara y la Cobla Barcelona. En el programa, además de canciones típicas y tradicionales de Navidad, figuran obras de Victoria, Josep A. Martí (siglo XVIII), A. Ros Marbà, E. Toldrà y M. Oltra. Dirigirá el concierto Oriol Martorell.

FESTIVAL DE MÚSICA RUSA. — El día 17 de diciembre tendrá lugar en el Palau un extraordinario concierto dedicado íntegramente a compositores rusos. Junto con la Orquesta Sinfónica de Barcelona actuará el pianista español José Tordesillas, interpretando el concierto para piano y orquesta de Khatchaturian, bajo la dirección de Antonio de Almeida. Serán interpretadas además obras de Glinka y Tchaikowsky (sinfonía número 6 «Patética»).

RUBINSTEIN. — Rubinstein, considerado como uno de los más grandes y populares pianistas de todos los tiempos, celebrará un único recital en la presente temporada en Barcelona. Rubinstein continúa ocupando el primer puesto entre los artistas del teclado y sus conciertos en Europa y América constituyen los máximos acontecimientos de las temporadas musicales. Barcelona, en su ambiente filarmónico, va a poder contar con la actuación de Arturo Rubinstein, cuyo concierto se efectuará en el Palacio de la Música.

CONCIERTO DE VILLANCICOS. — «Les Nades en el món» en su XV versión, tendrán lugar en el Palau, el domingo, día 18, en sesión matinal. Como siempre, dirige los diversos orfeones, conjuntos instrumentales y solistas, el maestro Angel Colomer del Romero.

ORFEÓ CATALÀ. — Como en años anteriores el Orfeó Català prepara los conciertos de Sant Esteve y festividad de año nuevo. Estas audiciones de canciones navideñas constituyen ya algo muy vivo y tradicional en nuestro país, habiendo sido calificadas de «pessebre vivent de la ciutat».

PATRONATO PRO MÚSICA. — Después de la sensacional actuación del pianista ruso Vladimir Ashkenazy, el Patronato Pro Música de Barcelona no presentará al público musical de la ciudad un nuevo concierto hasta el día 13 de enero. En aquella ocasión podremos asistir a un extraordinario recital de la soprano española Teresa Berganza, que debido a una indisposición, no pudo actuar en la temporada anterior.

LOS VILLANCICOS A TRAVES DEL MUNDO

LES NADALES EN EL MON

(versió XV)

I

Dues Nadales de Lope de Vega

- I. Hoy, al hielo nace
II. Pues andáis en las palmas

Sonadilla al nacimiento
Allà dalt de la muntanya
Nadal blanc
La estrella de Belén
Els infants al pessebre
Toquen los instrumentos
¡Huahuanacá!

(mel. s. XVIII)
(Catalunya)
(Estats Units)

(Alemanya)
(Logroño)
(Bolívia)

Joan M.ª Thomas
Antoni Massana, S. I.

Francesc Civil
Joaquim Serra
Irving Berlin
J. Portet Roma
Xavier Ferrer
Angel Colomer
M. Soler de C.

II

¡Tan, tan!
Fins a l'albada
El dimoni escuat
Cançó de bressol
Molinillo
Amos d'eixa llar
Verge Immaculada
ALLELUIA

(Andalucía)

(Catalunya)
(Polònia)
(Tarazona)
(França)
(negre)

Angel Colomer
Robert Jef
Angel Colomer
J. Bouvard
M. Soler de C.
Gustav Holst
Angel Colomer
Händel

ORFEONS - AGRUPACIONS CORALS INFANTILS
CONJUNTS INSTRUMENTALS INFANTILS
AGRUPACIO INSTRUMENTAL DE CAMERA
SOLISTES, ORGUE I PIANO

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Diumenge dia 18 de desembre, a les 11.45 del matí

Localitats: al Palau de la Música, des del dia 9 de desembre, de 5 a 8 de la tarda.

BILBAO. — Han comenzado a editarse las obras completas del gran musicólogo y publicista vasco, padre José Antonio de San Sebastián, conocido por padre Donostia. Según ha anunciado el padre Jorge de Riezu, O.M.C., profesor del Colegio de Lecároz y director del «Archivo padre Donostia», en una primera fase se editarán partituras musicales, y cuando haya finalizado este trabajo se comenzará con su abundante y numerosa obra folklórica. En total se imprimirán unos doce volúmenes que recogerán todo el cancionero vasco — unas cuatrocientas melodías — música religiosa de órgano y de piano, artículos, conferencias y cuantos estudios y ensayos realizó en vida el ilustre musicólogo.

PARIS. — Un nuevo volumen acaba de aumentar la colección «Musiciens de tous les temps» de las Ed. Seghers, con el dedicado a Manuel de Falla, del autor André Gauthier, conferenciante eminente y crítico musical y autor de «Diálogos», con Debussy, Arthur Honegger, Puccini.

U.S.A. — La Universidad de Southern (California) ha seleccionado, de entre sus alumnos, a dos muchachas y seis jóvenes para seguir durante dos años y dentro del cuadro de sus respectivas carreras, unos estudios especiales para llegar a ser críticos musicales. Este ensayo es el único de este género que se realiza en los Estados Unidos sostenido por la Fundación Rockefeller, que destina una cantidad de 300.000 dólares. Durante el segundo año de estudios los alumnos ejercen ya sus prácticas en un periódico de la nación, a fin de manifestar su talento, bajo el control de un profesional cualificado.

MONTREAL. — Exposición 1967. Dentro del marco de esta exposición tan cuidadosamente preparada por los canadienses, tendrán lugar una serie de manifestaciones musicales de alta calidad. Por primera vez en Norteamérica, la Ópera de Viena presentará, del 1 al 22 de septiembre de 1967, «Las bodas de Fígaro», «Electra», bajo la dirección de Karl Boehm, «Don Juan» y «El caballero de la rosa», bajo la dirección de Joseph Kripps, y «Wozzeck», bajo la dirección de Heinrich Hollreiser. Las óperas serán representadas dentro de la gran sala de las Artes de Montreal, con idénticos decorados que en Viena. También la Orquesta Filarmónica de Viena dará cuatro conciertos del 5 al 15 de octubre. Es importante señalar que la Scala de Milán realizará su primera visita a Norteamérica, con motivo de esta Exposición (del 5 al 15 de octubre), que el Canadá tendrá como primer huésped en América a la Real Ópera de Estocolmo, (30 de mayo y 4 de junio), así como también a la Ópera de Hamburgo (14 y 19 de junio).

PARIS. — Pierre Boulez se ha convertido en uno de los seis directores de orquesta más solicitados del mundo. El próximo año efectuará su primera gira por Rusia y a continuación dirigirá una serie de conciertos en Holanda, Finlandia, Inglaterra. Dirigirá «Tristán» en el Japón y «Parisafa» en Beirut. Actualmente está firmando contratos para 1971. Glockenspiel acaba de desmentir la noticia que ha circulado por Estados Unidos de haber solicitado la plaza de director de la Orquesta Filarmónica de Nueva York al dejarla vacante Leonard Bernstein en 1969. «Esta esclavitud en Nueva York — ha dicho Glockenspiel — me parece imposible».

LONDRES. — Fou Tsong, pianista chino de 32 años de edad, es hijo del gran escritor Fou Lai, el cual, no pudiendo soportar por más tiempo las persecuciones de que ha sido objeto por parte de los Guardias Rojos, ha decidido poner fin a su vida. Su mujer le ha seguido en la muerte. «Penso — ha dicho Fou Tsong — que se han envenenado». Fou Tsong hace 8 años escogió la libertad. Actualmente vive en los alrededores de Londres con su esposa Zamira, hija del gran violinista Yehudi Menuhin, y de su hijo Lin Siao de 2 años. Fue el abuelo paterno quien pensó el nombre de su nieto Lin Siao, que significa «aquel que baja de los cielos».

DANONE

- **SUPREMO DANONE DE CHOCOLATE**
Delicioso como un bombón y mucho más digestivo.
- **SUPREMO DANONE DE CARAMELO**
Exquisito como una golosina y mucho más alimenticio.

**ENVASES
SIN
DEVOLUCION**

Il Barbiere di Siviglia de Paisiello

Sciutti - Monti - Panerai
Capecchi - Petri

Piccolo Teatro Musicale del
Collegium Musicum Italicum
I VIRTUOSI DI ROMA

Renato Fasano, director

VERGARA 11.4.002/3 P

El autor: La ficha biográfica de Paisiello podría resumirse así: Giovanni Paisiello (o Paesiello), nacido en Taranto (Italia), en 1741 y muerto en Nápoles en 1816. Gran compositor de óperas, trabajó para las cortes de Fernando IV, de José Bonaparte y de Murat en Nápoles, de Catalina la Grande en San Petersburgo y de Napoleón I en París. Compuso cien óperas, en las cuales, con gran gusto, empleó una encantadora simplicidad e introdujo algunas mejoras definitivas en su desarrollo. Contemporáneo de Cimarosa, Cherubini, etc.

La obra: Estando en la corte de Catalina la Grande de Rusia, Paisiello, después de cultivar la ópera seria, se decide a abordar el género cómico. Después de estrenar una **Serva Padrona** (modificando el texto de Pergolesi) hace traducir a Giuseppe Petrosellini el texto de **Le Barbier de Séville**, de Beaumarchais (estrenada en 1776 y muy popular, con un argumento conocido en todas las lenguas). Este «dramma giocoso» en dos actos es de una gran simplicidad, que no excluye una encantadora sensibilidad y una perfección formal digna de los mejores compositores operísticos italianos del XVIII. La obra obtuvo un éxito total y duradero. Triunfó en todos los teatros europeos. En Barcelona se estrenó en 1786, cuatro años des-

pues de su estreno en San Petersburgo. (Entre paréntesis: actualmente ver estrenada una obra musical de un gran compositor en nuestra ciudad cuatro años después de su primera audición, sería algo natural. Pero en realidad es sólo una utopía. Únicamente se salvan las obras de «nuestros» compositores... si llegan a estrenarse). Años después, el éxito asombroso del **Barbero** de Rossini oscurecerá el triunfo y los méritos de la ópera de Paisiello; pero cada vez más vuelve a asomar la cabeza para consuelo y deleite de los buenos catadores de la música.

Los intérpretes: Si hemos escogido el comentario de esta grabación es principalmente a causa de sus intérpretes, que en su formación concertística (I Virtuosi di Roma) dejaron un recuerdo imborrable en su última actuación en el Palau, en un concierto de Forum Musical. La interpretación resulta tan admirable y de una calidad tan extraordinaria en manos de estos excepcionales intérpretes especialistas del **ottocento**, que escapa a todo elogio y comparación.

La grabación. Este disco de la casa Ricordi ha sido difundido en España por VERGARA. La grabación técnica es perfecta. El prensado es algo deficiente. — A. S.

guía de conciertos

FECHA	LOCAL	CONCIERTO
DICIEMBRE		
8 juev. 18.15 h.	Palau	Rubinstein, pianista (Conciertos Daniel).
11 dom. 11 h.	Palau	Orquesta Municipal. Concierto Popular. Dir.: Rafael Ferrer.
11 dom. 18.30 h.	Sala Newman	Rosa Balcells, arpista (Amics de l'Orgue).
Días 12, 13 14, 15, 16, a las 10 h.	Palau	III Concierto del V Ciclo para la iniciación musical de los escolares. Canciones de Navidad.
12 lun. 22.30 h.	Palau	Orquesta de Cámara de Berlín. Dir.: Hans von Benda. Obras de Bach, Haydn, Franz Benda, Mozart, Schubert. (Asociación Cultura Musical.)
15 juev. 22.30 h.	Palau	Recital poético. Coralina Colom, Lluís Tarrau, Guillem d'Efak.
17 sáb. 19 h.	Palau	Orquesta Sinfónica de Barcelona. Dir.: Antonio de Almeida. José Tordesillas, pianista. Obras de Glinka, Khatchaturian, Tchaikovsky.
18 dom. 11 h.	Palau	Orfeo Laudate. Dir.: Angel Colomer del Romero. Canciones Navideñas.
18.30 h.	Palau	Coral Sant Jordi. L'Esquix. Solistas. Orquesta de Cámara. Cobla Barcelona. Dir.: Oriol Martorell. Victoria, J. A. Martí, A. Ros Marbà.
17.30 h.	Santuario Pompeya	«El Pesebre en la canción popular», Escolanía y capilla del Santuario. Conjunto de Cámara y órgano. (Audiciones Sacras.)
26 lun. 12 h.	Palau	L'Esquix - L'Esquellerinc - El Violet. Canciones de Navidad.
18.15 h.		Orfeo Català. Dir. Lluís M. Millet. Tradicional Concierto de Sant Esteve.

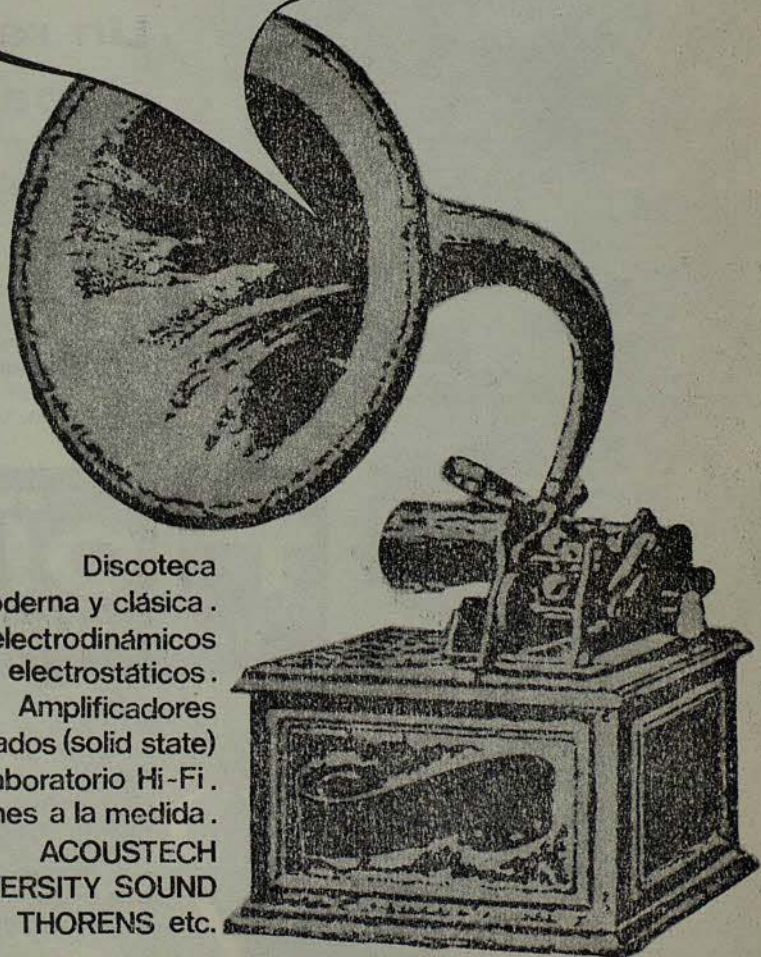
GUIA MUSICAL

Temporada 1966/67. 8 de diciembre de 1966. Núm. 9
Edición de 4.000 ejemplares.
Editado por «Palau de la Música Catalana» - Departamento de Publicidad.

NOTA IMPORTANTE: La redacción de GUIA MUSICAL publicará en esta sección la noticia de todos los conciertos que se celebran en Barcelona. Rogamos a los organizadores el envío de programas y cuantas noticias crean interesantes para su inserción en estas páginas.

HASTA LA ÚLTIMA NOTA

Su música favorita,
tal como fué interpretada.
Desde el tocadiscos portatil
hasta la mas completa
cadena de alta fidelidad.
**SONIDO
ESTEREOFÓNICO**

Discoteca
moderna y clásica .
Altavoces electrodinámicos
y electrostáticos .
Amplificadores
transistorizados (solid state)
Laboratorio Hi-Fi .
Instalaciones a la medida .
**ACOUSTECH
UNIVERSITY SOUND
THORENS etc.**

wertheim desde 1.865 **rápida, s.a.**

Rambla de Cataluña 7 y 9 Tel. 231 26 07

EXPOSICION NAVIDEÑA DE NOVEDADES durante el mes de diciembre

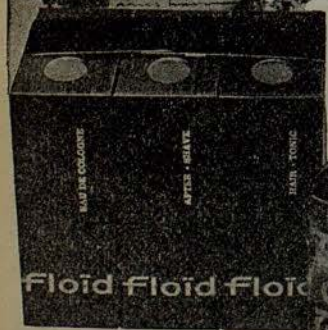
Un regalo
para él

floïd

en su nueva presentación de lujo, reúne las dos mejores cualidades de un presente distinguido: **el valor útil de su contenido, la belleza de su presentación.** Se recibe con placer y es un placer el usarlo.

floïd
HAUGROLIZADO

Para después del afeitado **FLOID "AFTER-SHAVE"**. Para la higiene del cabello **HAUGROQUINA FLOID "HAIR - TONIC"**. Para distinguirse de los demás **FLOID "EAU DE COLOGNE"**. Todo en sus calidades internacionales.

HAUGRON CIENTIFICAL S. A. - Barcelona